volatel odkazuje se na zcela případné důvody napadeného rozsudku. Pro podvod ve smyslu čl. 350 obch. zák. se vyžaduje úmysl, kupujícího ošáliti; jde tu o vnitřní děj, který lze dokázati toliko skutečnostmi, dovolujícími bezpečný závěr, že prodávající v onom úmyslu jednal. Pouhý dukaz, že zboží bylo vadné, pokud se týče, že nebylo smluveného původu, nestačí, pokud kupující alespoň nedokázal, že prodávající o vadnosti zboží věděl, pokud se týče že smluvený původ bezvadnou jakost zboží zaručoval. Ani to, ani ono však žalobce netvrdil, tím méně tedy prokázal. O právním omylu nelze zde mluviti a článku 350 obch. zák. nelze použíti. Avšak odvolací soud nepodlehl takovému omylu ani potud, pokud vyslovil názor, že lhuta ku pozastavení ve smyslu čl. 347 obch. zák. a lhůta promlčecí stanovená v čl. 349 obch. zák. započaly odevzdáním zboží speditérovi, tedy dnem 26. listopadu 1919. Zboží je ve smyslu čl. 347 obch. zák. »dodáno«, jakmile zasílatel detence jeho se vzdal a zboží přešlo do moci kupujícího, pokud se týče osoby, jím k přijetí zboží splnomocněné, zde tedy právě firmy F. a P. Výtky nebyly učiněny bez průtahu po dodání jmenovanému spediteru, nýbrž, jak nesporno, teprve dne 12. dubna 1920, tedy opožděně a v době, kdy zboží dle čl. 347 odstavec druhý obch. zák. bylo již dávno schváleno. Na tom nemění ničeho, že žalobce zboží prodal fě T. ve Vídni, to nesprostilo ho povinnosti uložené mu v čl. 347 obch. zák., pokud se týče neuchránilo ho před následky opomenutého včasného pozastavení a bylo naopak za všech okolností jeho věcí, postarati se o včasné prohlédnutí zboží před jeho přepravou do Vídně, což mohl učiniti jednoduchým příkazem svému speditéru, by zboží před prohlídkou neodeslal. Správným jest proto právní názor odvolacího soudu, že výtky byly učiněny opožděně a žaloba, podaná teprve dne 27. května 1920, je promlčena.

Čís. 2218.

Výpověď, již dala obec jako bytový úřad dle §u 15 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. tomu, komu byt přikázala, jest považovati za mimosoudní výpověď.

Mimosoudní výpověď musí obsahovati údaje, nikoliv též návrhy §u 562 c. ř. s.

Ustanovení §u 903 obč. zák., podle něhož, padne-li poslední den lhůty k nějakému prohlášení na neděli, nastupuje na místo tohoto dne příští den všední, dlužno použiti v případě §u 15 zák. čís. sb. z. a n. 592/1919.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R II 12/23.)

Na základě výměru obce B. ze dne 2. října 1922, jímž dána Josefě J-ové výpověď ze zabraného bytu, povolil soud prvé stolice exekuci vyklizením, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Napadeným usnesením byla obci povolena na základě výměru ze dne 2. října 1922 exekuce vyklizením bytu, obývaného povinnou Josefou J-ovou. Stížnosti povinné nelze upříti oprávnění. Otázku první, zda je onen výměr exekučním titulem po rozumu §u 1 čís. 12 ex. ř., jest

zodpověděti záporně, neboť dle §u 31 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. jsou rozhodnutí obce vydaná podle §u 2 (4) a podle §u 11 vykonatelna soudní exekucí; z toho plyne, že ostatní rozhodnutí obce na základě uvedeného zákona nejsou přikázána k výkonu soudu exekučnímu. Naproti tomu lze v onom výměru spatřovati mimosoudní výpověď po rozumu §u 565 c. ř. s. Dle §u 15 (1) a §u 20 (2) zákona čís. sb. 592/19 musí totiž obec vypověděti nájemci zabraný byt, opatří-li tomuto ten, komu byl byt svého času zabrán, vhodný a dostatečný byt náhradní. Výpověď ta nepodléhá zákonu o ochraně nájemníků, ježto účinnost tohoto zákona jest zde dle §u 15 poslední odstavec cit. zák. výslovně vyloučena. Zákon má zde tedy na mysli obyčejnou výpověď mimosoudní; hodlá-li obec dáti nájemci mimosoudní výpověď, musí zachovati předpisy §u 565 c. ř. s., ovšem s tou odchylkou, že zde neplatí výpovědní lhuty §u 560 c. ř. s., nýbrž lhůty, určené v §u 15 (1) cit. zák., tedy lhůty 4nedělní, nebo 14denní, kteréžto výpovědi možno dáti 1. nebo 15. dne v měsíci. V tomto případě byla dána výpověď stěžovatelce dne 2. října 1922 a měl nájemní poměr končiti dle vymáhající strany dne 16. října 1922, ač mimosoudní výpověď měla býti dána dle citovaného zákona již 1. října 1922. Ježto dle §u 565 c. ř. s. platí pro mimosoudní výpověď i ustanovení §u 563 c. ř. s. a dle tohoto ustanovení dlužno odkázati z úřední moci výpovědi, jež byly podány teprve po uplynutí výpovědní lhůty, nelze považovati výpověď danou teprve 2. října 1922 za exekuční titul po rozumu §u 1 čís. 18 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

Přisvědčiti sluší názoru rekursního soudu, že ve výměru městského úřadu bytové péče v B. ze dne 2. října 1922 spatřovati lze mimosoudní výpověď ve smyslu §u 565 c. ř. s., která nepodléhá podle §u 15 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. zákonu o ochraně nájemníků. Výměr ten obsahuje údaje, v §u 562 c. ř. s. v odstavci prvém a druhém naznačené, totiž označení předmětu nájmu a dobu, kdy nájemní smlouva má skončiti, určením lhuty, do které má povinná strana předmět nájmu vykliditi a odevzdati. Pohrůžky, by povinná strana byt odevzdala pod exekucí nebo své námitky proti výpovědi u soudu podala, při mimosoudní výpovědi třeba není, poněvadž tato výzva jest podle §u 562 c. ř. s. návrhem nikoli údajem a § 565 c. ř. s. žádá jen, aby mimosoudní výpověď obsahovala údaje v §u 562 c. ř. s. naznačené a nikoli návrhy. Nelze však souhlasiti s názorem soudu rekursního, že výpověď měla býti dána podle §u 15 zákona ze dne 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n. dne 1. října 1922 a že výpověď, daná 2. října 1922, t. j. po uplynutí výpovědní lhuty, není exekučním titulem ve smyslu §u 1 čís. 18 ex. ř. Mimosoudní výpověď sluší pokládati za pravotvorné prohlášení, které má býti v tomto případě učiněno podle zákona 1. nebo 15. dne v měsíci. Podle §u 903 obč. zák. nastupuje, padne-li poslední den k nějakému prohlášení na neděli, na místo tohoto dne nejbližší den všední. Toto ustanovení nového doslovu obč. zák. bylo přizpůsobeno pravi-

dlům, vysloveným jak v obchodním zákoně tak i v civ. soudním řádě (materialie str. 271). Sluší ho proto užiti také na výpovědi podle §u 15 cit. zák., pro něž ustanovuje zákon určité dni v měsíci. Poněvadž 1. října 1922 byla neděle, mohla býti výpověď dána a doručena s účinkem ještě dne 2. října 1922, což se také stalo a sluší jí proto přiznati vykonatelnost podle §u 1 čís. 18 ex. ř.

Čís. 2219.

Exekuce podle §u 352 ex. ř.

Při roku k ustanovení dražebních podmínek není vymáhající věřitel vázán předloženým jich návrhem. Nedostavil-li se odpůrce k roku, nutno k jeho výslechu o navržených změnách rok odložiti.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R II 14/23.)

Při roku k jednání o předložených podmínkách dražby společných nemovitostí dle §u 352 ex. ř., k němuž se povinný nedostavil, navrhl vymáhající věřitel změnu dražebních podmínek v ten smysl, by stanoveny byly nižší vyvolací ceny. Soud prvé stolice návrhu vyhověl, rekursní soud k stížnosti povinného zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by slyšel povinného o změně vyvolacích cen, navržené vymáhajícím věřitelem, a by, neshodnou-li se strany o vyvolávací ceně, nařídil odhad. Důvody: Vymáhající strana byla oprávněna při roku ku ustanovení dražebních podmínek navrhnouti změnu podmínek, najmě též jiné vyvolávací ceny. Může-li se tak státi v řízení exekučním, jak jde na jevo z §u 163 ex. ř., tím spíše je to přípustno v řízení nesporném (§§ 275, 277 nesp. říz.). Rekursu jest však přisvědčiti, že dosud nemůže býti řeči o vyvolávací ceně. Strana povinná souhlasila s vyvolávacími cenami, uvedenými vymáhající stranou v předložených dražebních podmínkách. O nových cenách vyvolávacích, navržených vymáhající stranou teprv při roku, nebyla povinná strana uvědoměna, a neměla příležitosti, vyjádřiti se o této změně. Dokud se tak nestalo, nelze tvrditi, že jest tu neshoda o vyvolací ceně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Především nutno si uvědomiti, že nejde v tomto případě o úkon nesporného řízení, nýbrž o nucený prodej nemovitostí (domu a pozemků) několika osobám společných, tedy o exekuci podle §u 352 ex. ř., při níž jest sice co do provedení soudní dražby použiti ustanovení §§ 272 až 280 cit. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., nikoliv však i jeho ostatních ustanovení. Nelze tedy stanoviti dražební podmínky podle způsobu, určeného pro exekuční dražby, naopak nutno tu postupovati podle zásad řízení nesporného a zejména dbáti toho, by dražební podmínky vyhovovaly §u 277 cit. čís. pat., aby byly určité a jasné. K jednání o předložených dražebních podmínkách byl ustanoven rok k slyšení stran, k němuž se stěžovatel nedostavil, avšak podal den před tímto